

A Fővárosi Ítéltábla az **L. Kft.** (felszámoló címe) felszámoló által képviselt **I. rendű felperes neve** „felszámolás alatt” (I.rendű felperes címe) I. rendű, a Berki Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Berki Dávid ügyvéd) és a Dessewffy és Dávid valamint Társaik Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Ujfalussy Zsolt ügyvéd) által képviselt II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű felpereseknek - a jogtanácsos által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2015. november 5. napján meghozott 25.P.21.143/2015/13. számú ítélete ellen a II. rendű felperes részéről 15. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a II. rendű felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 472.000 (négy százhetvenkettőezer) forint fellebbezési illetéket a II. rendű felperes személyes költségmentessége folytán az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 339. §-ára, 360. § (1) bekezdésére alapított keresetében vagyoni kártérítésként az I. rendű felperes 190.000.000 forint, a II. rendű felperes 1.000.000 forint, valamint ezen összegek után 2010. március 30. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A II. rendű felperes ezen túlmenően igényt tartott a 2003. évi CXXV. törvény 8-9. §-a, az Alkotmány 15. §-a, 70/A. §-a, 75/D. §-a, a Ptk. 75-76. §-ai, 355. § (1), (4) bekezdése, 360. § (1) bekezdése alapján nem vagyoni kártérítésként 4.900.000 forintba és ezen összeg után 2010. március 30. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes kamatra is.

A kereset alapjául előadottak szerint a II. rendű felperes az ügyvezetése alatt álló I. rendű felperes részére 2010. március 23-án új bankszámlát nyitott az alperesnél. A bankszámlára 5.800.000 forint érkezett, melyből a felperesek közötti megállapodás szerint mintegy 500.000 forintot a II. rendű felperes jogosult volt saját lakáshitelének törlesztésére fordítani, a fennmaradó 5.300.000 forint pedig a I. rendű felperest illette meg, melyből egy találmány nemzetközi szabadalmaztatásának költségeit volt jogosult finanszírozni. A korábbi bankszámla megszüntetése miatt, valamint az új számla megnyitásával kapcsolatos adminisztrációs nehézségek miatt ekkorra a felperesek oldalán

már teljes bizalomvesztés állt fenn az alperesi bankkal szemben, ezért a II. rendű felperes az új bankszámlát 2010. március 25-én megszüntette. Az erre vonatkozó dokumentum (Bankszámlák megszüntetésére vonatkozó megbízás) 1. pontja azonnali hatállyal történő megszüntetésre vonatkozott, míg a 2. pontja átutalási megbízást tartalmazott. Ez utóbbi pontban azzal bízta meg az I. rendű felperes az alperest, hogy a bankszámla egyenlegét a II. rendű alperes **R. Bank**nál vezetett bankszámlájára utalja át. Ez volt az a számla, melyről a II. rendű felperes lakáscélú bankhitelének törlesztő részleteit a hitelező **R. Bank** közvetlenül levonta. A bankszámla megszüntetésekor a II. rendű felperes nyomatékosan kérte, hogy a megszüntetett bankszámla egyenlege legkésőbb 2010. március 30-ig érkezzen meg a kedvezményezett bankszámlájára, melyre vonatkozóan az alperes ügyintézője szóbeli ígéretet is tett, attól függetlenül, hogy a banknak ez jogszabályi kötelezettsége is volt a 18/2009. (VIII. 6.) MNB rendelet (a továbbiakban: MNB rendelet) 17. § (1) bekezdése, illetőleg a 2009. évi LXXXV. törvény (a továbbiakban: Pft.) 17. § (5) és (7) bekezdése értelmében. Tekintettel arra, hogy 2010. március 25-e csütörtöki napra esett, az alperesnek biztosítania kellett volna, hogy a fizetési művelet összege legkésőbb a rákövetkező hétfőn a megjelölt bankszámlán jóváírásra kerüljön, azonban ez nem történt meg. Az átutalási megbízásból, illetőleg az elszámolásból rá háruló feladatot az alperes csak 2010. március 30-án teljesítette. A pénzügyi szolgáltatási szerződésnek a Pft. 17. § (4) bekezdésében foglaltakra figyelemmel egyébként semmis kikötésétől eltérően a felek a bankszámla megszüntetésére vonatkozó dokumentumban azonnali hatályú felmondásban állapodtak meg. Az alperes ügyintézőjének ígéretét pedig, miszerint az azonnali hatályú bankszámla megszüntetésre vonatkozó dokumentumban foglalt fizetési (átutalási) megbízás alapján az átutalásra kerülő összeg legkésőbb 2010. március 30-ig megérkezik a kedvezményezett bankjához, a Ptk. 220. § (1) bekezdése, 219. § (2) bekezdése értelmében az alperes képviselőjében vállalt, az átutalás lebonyolításához kapcsolódó kötelezettségnek kell tekinteni. A bankszámlák közötti átutalások jellemzően nem önálló ügyletek, hanem többnyire más gazdasági eseményekhez, illetve más jogviszonyokhoz kapcsolódnak, ezért az alperesnek számolnia kellett azzal, hogy egy átutalás késedelmes teljesítése kihatással lehet más gazdasági eseményre, illetve más jogviszonyokra, melyekhez kapcsolódóan adott esetben járulékos károkat okozhat. Mivel a fizetési művelet összege nem érkezett meg a II. rendű alperes bankszámlájára 2010. március 30-ig, az **R. Bank** a 2010. április 6-án kézbesített levelében 2010. március 30. napjával felmondta a lakáscélú hitelt és az átutalás teljes összege a felmondott hitel törlesztésére került felhasználásra, így a II. rendű felperes nem tudta tovább utalni az I. rendű felperesnek az őt megillető összeget. A II. rendű felperesnek ráadásul további 2.000.000 forint tartozása vált egy összegben esedékessé, mert az átutalt és teljes egészében a hitelre jóváírt összegben felül még ilyen összegű tartozása állt fenn a bankkal szemben, valamint referencia adatai automatikusan a Központi Hitelinformációs Rendszerbe (KHR) kerültek továbbításra. Az által, hogy a referencia adatai jogszerűtlenül és indokolatlanul kerültek a KHR nyilvántartásba, a II. rendű felperesnek a kereseti kérelem alapjául megjelölt jogszabályokban biztosított jogai sérelmet szenvedtek, melyre tekintettel nem vagyoni kártérítésre tarthat igényt. A II. rendű felperes egzisztenciális értelemben is ellehetetlenült, komoly megélhetési problémái keletkeztek és máig csak baráti kölcsönökből, segítségből tartja el magát, életjárási kapcsolata teljesen tönkrement, gyermekeivel való kapcsolata pedig megromlott. Életének drasztikus és állandó negatív megváltozása lelki egészsége romlását is előidézte. Állapotromlása következtében a társadalomhoz való viszonyulása megromlott, a család korábbi egysége szétesett, az összetartó és szerető család fogalma a számára elveszett. Az alperes a jogellenes magatartásával és mulasztásával megsértette a Ptk. 76. §-ában külön is nevesített testi épséghez és egészséghez fűződő jogait, amit az Alkotmány legmagasabb szintű testi és lelki egészséghez fűződő jogként aposztrofált. A családhoz, családi egységhez való jogai is sérültek azáltal, hogy az összetartó és szerető családi kötelékei az ellehetetlenülés következtében meglazultak, a családi egység helyrehozhatatlanul megromlott. A fennmaradó 2.000.000 forint esedékes tartozás megfizetésére a II. rendű felperes megállapodást tudott kötni a bankjával, amely alapján havi 45.000 forintot kellett

és kell, illetve kellene törlesztenie, ugyanakkor a tartozása mintegy 4.000.000 forintra emelkedett. Lehetősége lett volna arra, hogy egyösszegű végtörlesztés esetén a 4.000.000 forint helyett csak 3.000.000 forintot kelljen fizetnie, amit egy harmadik banktól felvenni tervezett kölcsönből fedezett volna, azonban ez a bank a KHR listára tekintettel megtagadta a kölcsön nyújtását, amely 1.000.000 forint vagyoni kárra vezetett a II. rendű felperesnél. Az I. rendű felperes szabadalom bejelentése megszűnt, mert nem tudta megfizetni a találmány nemzetközi szabadalmaztatási eljárása során felmerült költségeket. A külföldi szabadalmi oltalom megszerzésének lehetősége, következésképpen a termék gyártásából, a licenc vagy know-how értékesítéséből várt gazdasági haszon elveszett, a szabadalom a közzététellel gyakorlatilag közkinccsé vált. Az alperes felróható magatartása folytán az I. rendű felperes 190.000.000 forint értékű szabadalom hasznosításától esett el.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperesek egy a bankkapcsolat megszűnését követő szerződéses elszámolás vélt késedelmének tényállását keverik össze egy pénzforgalmi banki szolgáltatás, egy fizetési megbízás banki nemteljesítésével. Nem látszik továbbá bizonyítottnak sem a kár bekövetkezése, sem az okozati összefüggés. Az alperesi bank a megszűnő szerződés elszámolását tartozott átutalni és nem egy fizetési megbízást teljesített az erre vonatkozó pénzforgalmi szabályok és határidők szerint. A felperesek egyéb, az életben felmerült problémáinak az alperes nem volt okozója, ez a II. rendű felperes általános élethelyzetéből nyilvánvalóan kitűnik. A II. rendű felperes végig abban a helyzetben volt, hogy harmadik felek felé fennálló számos és súlyos kötelezettségének eleget tegyen, ettől az alperes magatartása nem tartotta távol. 2010. március 30-án az utalást kézhez kapva még mindig utalhatott volna, akár standard módon GIRO-n keresztül, akár VIBER-en keresztül rövidebb határidővel. Az I. rendű felperes nem adott hatályos pénzforgalmi rendelkezések szerint fizetési megbízást az alperesnek, az elszámolást követő fizetés nem minősül átutalási megbízásnak. Az alperes a jogviszony megszűnésével előállt elszámolás keretében a vele szembeni követelést utalta át a megjelölt teljesítési helyre. Az I. rendű felperes nem jelölt meg pénzforgalmi szempontból egyértelműen meghatározott összeget, mely egy fizetési megbízás elengedhetetlen feltétele, hanem a számla egyenlegét kérte egy másik banknál vezetett számlára átutalni. A II. rendű felperes maga is tudta, hogy a számla zárása időigényes. Tekintettel a számla megszüntetési kérelem március 25-i banki leadására, a másnapi érkeztetés szabályára, továbbá arra, hogy 27-e és 28-a hétvégi bankszünnapra esett, a számlazárás banki folyamatának március 30-i zárása és az e napon történt teljesítés nem tekinthető késedelmesnek. Bármely szerződéses elszámolás esetén ez a teljesítés teljesen normál, de banki viszonylatban is a tőle elvárhatóság szintjén valósult meg. Valójában a felperes a kérdéses időpontban nem is rendelkezett egyenes fizetési szándékkal, különben ilyen tartalmú fizetési megbízást adott volna az alperesnek és már március 26-án felszólításokkal és panaszokkal árasztotta volna el a vélt nemteljesítés miatt, kikényszerítve a március 30. napjára az alperes felé csak utóbb megadott teljesítési határidőt. Nem bizonyított egyébként, hogy a II. rendű felperes magántartozása fejében bankja a teljes összeget ott fogta és az sem bizonyított, hogy ezt nem lehetett korrigálni. Nem ismert továbbá, hogy mikor telt le a 90 nap a KHR vonatkozásában.

Az elsőfokú bíróság ítéletével elutasította a keresetet és az alperes javára az I. rendű felperest 1.000.000 forint, a II. rendű felperest 200.000 forint perköltség fizetésére kötelezte, egyebekben akként rendelkezett, hogy a le nem rótt 1.500.000 forint illetékből az I. rendű felperes köteles az államnak 1.146.000 forintot külön felhívásra megfizetni, míg 354.000 forint illetéket az állam visel.

Az elsőfokú ítélet indokolásában kifejtettek szerint az I. rendű felperes és az alperes között a Ptk. 529. § (1) bekezdése szerinti bankszámlaszervezéses jogviszony állt fenn, melyet az I. rendű felperes felmondott és a felek közötti elszámolást követően bankszámlájának teljes egyenlegét a II. rendű felperes más banknál vezetett bankszámlájára kérte átutalni. A felek között egyebek mellett

abban volt vita, hogy a „A bankszámlá(k) megszüntetésére vonatkozó megbízás” elnevezésű okiratba foglalt I. rendű felperesi nyilatkozat átutalási (fizetési) megbízásnak minősült-e. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem foghatott helyt az a felperesi érvelés, miszerint a megszüntetési megbízás egyúttal átutalási megbízásnak minősült. Ennélfogva pedig az MNB rendelet 17-19. §-ában rögzített teljesítési határidők sem voltak irányadóak az elszámolás körében. Fizetési megbízás a pénzforgalmi szolgáltatóval kötött keretszerződésben meghatározott módon nyújtható be. Azt a felek sem állították, hogy a vonatkozó keretszerződés a kérdéses okiratot e körbe sorolta volna. Az okirat olyan nyomtatvány, mely egy adott bankszámla megszüntetésére vonatkozóan került rendszeresítésre, a célja éppen a számla megszüntetése volt, nem pedig az arról való fizetési műveletek indítása. Az MNB rendelet fizetési megbízások kiállításának szabályait tartalmazó 2. számú melléklete szerint a pénzforgalmi nyomtatványnak a fizetendő összeget forintra felkerekítve tartalmaznia kell, melynek a számla megszüntetésére rendszeresített megbízás nem felelt meg. A számla megszüntetésére vonatkozó nyilatkozat megtétele a pénzügyi szolgáltatási szerződés rendes felmondással való megszüntetését is jelentette, mely tekintetében az alperes üzletszabályzata (7.2.1. pont) 30 napos felmondási időt szabályozott, az azonnali hatályú felmondás esete (7.2.3. pont) nem állt fenn, továbbá az egyedi szerződés is hasonlóan rendelkezett (9. pont). Azonnali hatályú felmondás alapjául szolgáló okot az I. rendű felperes a számla megszüntetésére irányuló megbízásban nem rögzített. A felperesek által hivatkozott semmisségi ok nem áll fenn, mivel a Pft. 17. § (4) bekezdése, a 2. § 13. pontjában meghatározott keretszerződésre vonatkozott és kizárólag a pénzügyi szolgáltató felmondási idejének tartalmára mondott ki érvénytelenségi szabályt. A felek közötti elszámolás teljesítésének határidejére külön előírást sem az üzletszabályzat, sem a felek szerződése nem tartalmazott. A feleknek a Ptk. 319. § (2) bekezdése szerint el kellett számolniuk, melynek határidejét a Pft. 17. § (5) bekezdése akként rögzítette, hogy az a felmondással egyidejűleg vagy ha a felek a keretszerződésben felmondási időt kötöttek ki, a felmondási idő utolsó napjáig történik. A keretszerződés a bankszámlaszerződést is tartalmazta, így ezen elszámolási idő volt irányadó. Az alperes ennél fogva a pénzügyi szolgáltatási szerződés 30 napos felmondási ideje alatt volt köteles elszámolni. Megállapítható volt, hogy az elszámolást már 2010. március 30. napjával teljesítette és másnap meg is érkezett az elszámolást követő egyenleg összege az I. rendű felperes rendelkezése szerint a II. rendű felperes bankszámlájára. Az írásban rögzítettektől eltérő, a felperesek által állított vállalt teljesítési határidőt a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperesek voltak kötelesek bizonyítani. Az 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 210. § (1) bekezdése a pénzügyi intézmény számára pénzügyi szolgáltatásra irányuló szerződés megkötése esetére írásbeli alakot írt elő, melyre figyelemmel a szerződés megszüntetése is csak ilyen formában érvényes [Ptk. 218. § (3) bekezdés]. A megszüntetés során vállalt rövidebb elszámolási határidő is éppen ezért írásban lett volna rögzítendő. Az írásbeli alak mellőzésével vállalt kötelezettség megsértése is minősülhet jogellenes magatartásnak az alperes részéről, ezért az elsőfokú bíróság tanúbizonyítást folytatott le az írásban vállaltaktól eltérő megállapodás létrejöttére vonatkozóan. Tanúként hallgatta ki az alperes és a II. rendű felperes bankjának ügyintézőit, a meghallgatott tanúk azonban nem támasztották alá a felperesek állítását, a fiókvezető tanúkénti kihallgatása pedig szükségtelen lett volna, hiszen a felperesi előadás szerint sem rendelkezett érdemi információval az eljáró ügyintéző nyilatkozatairól. Az elsőfokú bíróság tehát azt állapította meg, hogy a felperesek az általuk állított jogellenes alperesi magatartást nem bizonyították és ez a kártérítés további feltételeinek vizsgálatát szükségtelenné tette, mivel bármelyik feltétel hiányában a kártérítési kereset nem lehet alapos.

A II. rendű felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság eljárás folytatására és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset teljesítését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a tényállást és téves jogi következtetéseken alapuló ítéletet hozott. Helytelenül jutott

arra a jogi következtetésre, miszerint az MNB rendelet átutalási megbízásra vonatkozó szabályai nem alkalmazhatóak a perbeli jogvitában, illetve a Pft. nem alkalmazható a felek közötti elszámolás határideje tekintetében. A felperesi érvelés szerint a perbeli bankszámla megszüntetésére vonatkozó megbízás a bankszámlán levő pénzösszeg átutalására vonatkozó megbízást is tartalmazott. Ha ez az érvelés nem lenne helytálló, úgy a számlazáráshoz kapcsolódó alperesi elszámolási kötelezettség teljesítse szintén az átadott pénzösszeg megfelelő határidőben való átutalását kellett volna, hogy eredményezze. Az alperesnek tehát jogszabályi kötelezettsége volt arról gondoskodni, hogy az I. rendű felperes bankszámláján kezelt összeg legkésőbb 2010. március 29. napjával a megjelölt másik bankszámlán jóváírásra kerüljön. Ezen kívül az alperes képviselőjében eljáró ügyintéző az alperes nevében külön kötelezettséget is vállalt arra, hogy az átutalás a fenti határidőben teljesülni fog. Az elsőfokú bíróság ezt a körülményt ugyan vizsgálta, de tévesen értékelte a vonatkozó bizonyítékokat. Kiemelte a II. rendű felperes, hogy a bankszámla azonnali megszüntetésében állapotok meg a felek, függetlenül attól, hogy az alperes esetlegesen mást ért az azonnali szó gyakorlati jelentése alatt. A fizetési megbízást az alperes nem utasította vissza a jogszabályokban előírt követelményeknek való meg nem felelés miatt, ezért joggal lehetett abban bízni, hogy a fizetési megbízás az MNB rendelet 17. § (1) bekezdése alapján olyan módon fog teljesülni, hogy a fizetési művelet összege legkésőbb 2010. március 29-én a megjelölt bankszámlán jóváírásra kerül. Abban az esetben, ha elszámolásnak kellene tekinteni az azonnali hatályú bankszámla megszüntetésre vonatkozó dokumentumban foglalt fizetési (átutalási) megbízást, akkor azt kellene megállapítani, hogy a dokumentumokban a felek azonnali hatályú felmondásban állapotok meg, így az elszámolásnak a felmondással egyidejűleg meg kellett volna történnie. A pénzügyi szolgáltatási szerződés felmondási időre vonatkozó kikötése a Pft. 17. § (4) bekezdésében foglaltakra figyelemmel nem tekinthető érvényesnek. Az alperesnek tehát mindenképpen a dokumentum keltének napján, 2010. március 25-én meg kellett volna kezdenie az MNB rendelet vonatkozó előírásai szerinti a fizetési művelet teljesítéséhez kapcsolódó feladatait. Az alperes ügyintézője a Pp. 220. § (1) bekezdése értelmében képviselőnek tekintendő. Az ügyintéző azt a kötelezettséget vállalta 2010. március 25-én, hogy az azonnali hatályú bankszámla megszüntetésre vonatkozó dokumentumban foglalt fizetési (átutalási) megbízás alapján az átutalásra kerülő összeg legkésőbb 2010. március 30-ig megérkezik a kedvezményezett bankjához. Ezt az alperes képviselőjében vállalt kötelezettségnek kell tekinteni. A képviselő cselekménye által a képviselt válik jogosítottá illetőleg kötelezetté [Ptk. 219. § (2) bekezdés]. A csatolt számlamegszüntetési megbízás jobb felső sarkában szerepel egy kézzel feljegyzett „S.O.S.” felirat, ennek okára a tanú még ha nem is emlékezett, a bíróságnak ezt a körülményt megfelelően értékelnie kellett volna. Különös tekintettel arra, hogy az alperes és a tanúk előadása szerint is egy bankszámla megszüntetése időigényes és technikailag is bonyolult folyamat. Ennek ellenére az alperes az általa állított 30 napos határidőhöz képest 5 nap alatt elvégezte a számlazárást és a megszüntetett bankszámlán lévő pénzt átutalta. Sajnos ez az idő kevés volt ahhoz, hogy elkerülhető legyen a II. rendű felperes kölcsönszerződésének felmondása és megtörténjenek a perben ismertetett folyamatok, melyek kárai felmerüléséhez vezettek. A II. rendű felperes álláspontja szerint tehát megállapítható az alperes jogellenes magatartása, ezért vizsgálni kell a kár összegezését és az okozati összefüggést is. Amennyiben a kártérítés további elemei a már előadott tényállás és a csatolt bizonyítékok alapján is megállapíthatóak, úgy az elsőfokú ítélet megváltoztatásának lehet helye.

A Fővárosi Ítéletábrla nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének az I. rendű felperes keresetét elutasító és az I. rendű felperest a perköltség, valamint az illeték megfizetésére kötelező rendelkezését, mivel az fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett [Pp. 228. § (4) bekezdés].

A II. rendű felperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ítéletábra a döntésével is egyetért, jogi indokait pedig a következők szerint pontosítja.

Az elsőfokú bíróság álláspontja - utalva az MNB rendelet 17. és 18. §-ára valamint a Pft. 17. § (4) bekezdésére, 2. § 13. pontjára - az volt, hogy a felmondással megszüntetett pénzügyi szolgáltatási szerződés feltételei szerint az I. rendű felperessel 30 napon belül kellett elszámolni, így nem követett el az alperes szerződésszegést azzal, hogy nem érkezett meg 2010. március 30-ára az elszámolást követő egyenleg összege a kedvezményezett II. rendű felperes bankszámlájára.

Az ítéletábra annyiban osztja a II. rendű felperes álláspontját, hogy nem a pénzügyi szolgáltatási szerződésben foglalt felmondási határidőnek volt a perben relevanciája.

A II. rendű felperes személyes nyilatkozata és az alperes ügyintézőjének tanúvallomása, valamint az I. rendű felperes által emelt panasz kapcsán az alperes felé 2010. április 20-án tett nyilatkozata alapján megállapítható, hogy az I. rendű felperes azzal az ígérenyel lépett fel a számlamegszüntetési megbízás megadásakor, miszerint egy-két napon belül érkezzen meg a II. rendű felperes bankszámlájára az azonnali hatállyal megszüntetett bankszámla egyenlege. Tényként állapítható meg ugyanezen peradatok alapján az is, hogy az ügyintéző nem vetette fel ezen elvárás kapcsán átutalási megbízás szükségességét, hanem „S.O.S.” jelzéssel továbbított a megszüntetésre vonatkozó megbízást annak érdekében, hogy az intézés során vegyék előre. Az egyenleg átutalása tekintetében támasztott elvárás ebből következően az alperes teljesíthetőnek tartotta és ennek megfelelő tájékoztatást adott az I. rendű felperes képviselőjében eljáró II. rendű felperesnek. A Ptk. 277. § (5) bekezdése alapján a feleknek a szerződés teljesítését érintő minden lényeges körülményről tájékoztatniuk kellett egymást, a (4) bekezdés értelmében pedig a szerződés teljesítésében együttműködhetnek. El kellett fogadni mindezekre tekintettel tényként, hogy a jelen esetben a teljesítést érintő olyan megállapodás jött létre, mely garantálta, hogy a megszüntetett bankszámla egyenlege 2010. március 30-ig jóváírásra kerül a kedvezményezett számláján. Ehhez képest kellett vizsgálni, hogy megérkezett-e időben a pénz a II. rendű felperes bankszámlájára.

A rendelkezésre álló peradatok alapján nem egyértelmű, mi volt a jóváírás időpontja. A felek egyezően azt adták elő, hogy az összeget a II. rendű felperes bankszámláján 2010. március 30-án írta jóvá a számlavezető bank. Ha erre az időpontra vagy egy nappal későbbre tekintettel megállapítható az alperes és a II. rendű felperes közötti szolgáltatási viszony alapját képező szerződés teljesítésének késedelve, a II. rendű felperes által előadott hátrányok ezzel a késedelemmel nem hozhatók okozati összefüggésbe.

Tény, hogy a II. rendű felperes kölcsönének azonnali hatályú felmondása 2010. március 30-án kelt, de a II. rendű felpereshez a felmondás csak április 6-án érkezett meg. A Ptk. 214. § (1) bekezdése alapján a felmondó nyilatkozat a megérkezéssel hatályosul. Megállapítható tehát, hogy mire a felmondás hatályosult, a II. rendű felperes teljesítéséhez szükséges összeg rendelkezésre állt a bankszámláján, így a felmondás nem lehetett jogszerű. A II. rendű felperes saját döntése volt, hogy a felmondást sérelmezi-e. A peradatok szerint nem sérelmezte.

Ha késedelmes lett is volna az az alperesi teljesítés, melynek eredményeként a II. rendű felperes számláján csak március 30-án vagy 31-én állhatott rendelkezésre a tartozása teljesítéséhez felhasználható összeg, ez a kölcsönszerződés felmondását nem okozhatta volna. A KHR adatait tartalmazó összesítő sem azt támasztja alá, hogy a II. rendű felperes adatai a 2010. márciusi mulasztása miatt kerültek be a rendszerbe.

Az ítéletábra álláspontja szerint a II. rendű felperes keresete azért alaptalan, mert az előbbieken kifejtettek miatt az alperesi magatartás és a kölcsönszerződésének felmondására visszavezetett hátrányai közötti okozati összefüggés hiánya állapítható meg.

A Fővárosi Ítéletábra mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes jogi képvisellel felmerült másodfokú perköltségét, melynek összegét a ténylegesen kifejtett jogtanácsosi tevékenység munkaigényéhez igazodóan az ítéletábra a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése alapján 50.000 forintban állapította meg. A II. rendű felperes teljes költségmentessége folytán le nem rótt 472.000 forint fellebbezési illetéket az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2016. szeptember 8.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

. Magosi Szilvia s.k.. Benedek Szabolcs s.k.
előadó bírő

bírő

A kiadmány hitelül: